

къртевъ най подирь езычникътъ помисли че трѣбаше да е що годѣ свещенна опъзи ревность до тогасъ необыкновенна, която нито отъ препятствія са спираше нито отъ богатѣтъ са плашеше, която и подь мжкытъ п подь сѣкирата на мжчителя извикваше преніята предь вѣчното сждовище на Вышній пренія, които толкози са различавахъ отъ тихытъ разискванія на теоретическата философія. Съ този начинъ същата ревность която направи фанатицы и безчеловѣчны много Христіаны въ среднытъ вѣкове, преобрази Христіанытъ отъ първытъ вѣкове въ неустрашимы герои.

Олинеъ не малко са отличаваше отъ другытъ по пламенныя си характеръ и по душевната си ревность и смѣлость. Щомъ Апкида ѣа причисли въ паството на църквата чрезъ таинството на кръщеніето, духовныйтъ му отецъ побърза да му възвѣсти че новото му положеніе на никовъ начинъ не са съгласиваше съ обязанноститѣ и облеклото на езыческытъ свещенници; явно бѣше вече че той не можаше да са нарича служителъ на истиннаго Бога, докато и въшшо принасяше почитаніе на жертвеницытъ на идолопоклонството и на діавола.

И само туй не стигаше; Олинеъ видѣ въ стремителната си и пламенна фантазія че Апкида е способенъ да открие на измаменыя народъ шарлатанскытъ таинства на прорицаніята на Изида. Той вѣрваше че небето го е проводило като ордіе на помислытъ си за да просвѣти заблуденыя народъ и да приготви оглашеніето на цѣлыя градъ. Той не искаше да са мас въ първыя вѣсторгъ на Апкида и побърза да възбуди въ него ревность и доблестъ. Подирь свещенныя обредъ на кръщеніето и двамата отидохъ въ лѣса, който описахмы въ началото, и дѣто са издигахше единъ малкъ храмъ посветенъ на Цибела.

— Тосъ часъ подирь първото всенародно прорицаніе (туй бѣше най пламенното поръчванье на Олинеа къмъ Апкида) излѣзъ на рѣшетката на жертвенника и велегласно открий на Помпейскія народъ, чрезъ каквы шарлатанства са измамва, и го подка ни за да влѣзе да види съ собственнытъ си очи грубото но лукаво изобрѣтеніе на шарлатанството, което ми ты описа. И не са бой никакъ; Богъ, който е спасель Данила ще защити и тебе; ный Христіанското паство ще са намѣримъ помежду народа, ще блъскамы напредъ опъзи които са сумнявать, и въ първото увлеченіе на народа отъ негодуваніето и срама, азъ самъ ще забѣжъ на жертвенника на нечестивото божество амблематическата палма на Евангеліето, и духътъ на Вышній ще слѣзо да вдѣхнови думытъ ми.